

Øjeblik. Jeg vilde meget anbefale, at man tager saadanne noget videregaaende Hensyn i den Tid, der kommer.

Jeg skal efter nu at have pointeret, at jeg ikke i, hvad der her er sket, ser noget Provisorium med den Karakter, at Regeringen vil rejse en Kamp mod Folketinget, yderligere udtale, at jeg heller ikke deri, at Regeringen har taget denne halve Million Kroner, ser nogen Grund til at befrygte, at Regeringen skulde ville fortsætte paa denne Maade. De Mangler, der vare ved Søbefæstningen, ere hermed væsentlig afhjulpne, og jeg tror ikke, der let vil komme til at foreligge Grunde, der kunde bringe Regeringen til en Gentagelse. Jeg skal for øvrigt sige, at, er der virkelig for Alvor truende Forhold, maa det være enhver Regerings Pligt, selv om den ogsaa var sammensat af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds og hans politiske Meningsfæller, at have et vaagent Øje for enhver Situation og ikke vige tilbage for at bære Ansvaret for, at hele vort Forsvarsvæsen kan være i en saadan Stand, at enhver Situation kan mødes.

K. M. Klausen: Da vi i sidste Rigsdagssamling forhandlede om den Maade, hvorpaa man smukkeste og værdigst kunde mindes Aanden fra 1848, fremkom der flere Henstillinger i den Retning, og jeg skal navnlig gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Wagner) henstillede som den smukkeste Maade at hædre Aanden fra 48 paa, at der gjordes noget ekstraordinært for vort Forsvarsvæsen. Det ærede Medlem var meget begejstret for den Opfindelse, at det vilde være en overordentlig smuk Hædersgave for det danske Folk at styrke Forsvaret ekstraordinært til Minde om Aanden fra 48. Det ærede Medlem antydede saa, at, hvad man kunde ønske, var, at man vilde styrke Søbefæstningen og fylde Trekroners Kasematter. Jeg ved nu ikke, om der er nogen Forbindelse mellem disse det ærede Medlems Udtalelser i Marts Maaned og den Handling, Regeringen nu har foretaget sig, derom tør jeg ikke udtale mig. Men i ethvert Tilfælde har det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds faaet Ret i sin Opfattelse. Han har faaet denne Hædersgave, som han ønskede, til det danske Folk. Det er den Maade, hvorpaa Regeringen har fundet det værdigst og smukkeste at fejre Aanden fra 1848. Jeg vil ikke kalde det en Hædersgave, men en Skændselsgave, thi det forekommer mig at være den mest

haanende og mest ydmygende Maade, Aanden fra 48 kan mindes paa, at gøre det Skridt, Regeringen her har foretaget sig. I 1848 kæmpede det danske Folk for at erhverve politisk Frihed og Rettigheder, i 1848 fik Absolutismen sit Banesaar her i Landet, men nu, 50 Aar efter, holder Absolutismen atter sit Indtog i vort Land, og jeg vil endda sige i en værre Form end før. I 1848 var det den landsfaderlige Absolutisme, men nu er det en Absolutisme, der hensynsløst sætter sig ud over Grundloven, ud over Forfatningen, og som tager selv, hvad den ikke kan faa bevilget ad lovlig Vej. Indtil 1848 havde vi kun en raadgivende Forsamling, og nu i 1898 er der Udsigt til, at denne Forsamling atter kan synke ned til at indtage den Plads, som Folkets Repræsentation havde før 1848, altsaa blive slet og ret kun en raadgivende Forsamling. Efter Grundlovens § 2 er den lovgivende Magt hos Kongen og Rigsdagen. Det forekommer mig, at denne Paragraf i sig ligesom bærer alle de øvrige Paragraffer, og at det var Indholdet af denne Paragraf, som Folket tilkæmpede sig for 50 Aar siden. Men det er det, som nu er i Færd med at blive strøget ved det Skridt, som Regeringen har foretaget sig.

Regeringen har ikke ønsket at forhandle denne Sag i Rigsdagen; den har derimod holdt sig til Kongemagten alene. Det er jo ikke noget nyt her til Lands, at Regeringen gaar uden om Rigsdagen og henvender sig til Kongen, og at Kongemagten og Regeringen i Fællesskab træffe Foranstaltninger, som de selv have Lyst til, uden at spørge Rigsdagen derom. Jeg siger, det er ikke ukendt i vort Land, og det er heller ikke ukendt i andre Lande, at Regering og Kongemagt slutte sig sammen og sætte Rigsdagen ud af Spillet, og vi have ogsaa andetsteds haft Eksempler paa, hvad det fører til. Det har andetsteds i Almindelighed ikke været godt for Kongedømmet, at Kongemagten saaledes har sluttet sig sammen med Regeringen, og det har ogsaa heldigvis vist sig, at Kongedømmet i Længden er kommet til at trække det korteste Straa.

Formanden (Sofus Høgsbro): Jeg maa bede det ærede Medlem erindre, at Kongedømmet ikke er ansvarligt. Det er Regeringen alene, man har at holde sig til.

K. M. Klausen: Jeg skal ogsaa holde mig til Regeringen. I det daglige Liv anser man det, at et Menneske bliver er-